Sportivii bucureşteni în halate şi papuci

..Sau ce fac dincolo de terenurile de sport de acolo de unde începe viaţa...

Nu te-ai gândit niciodată — săptămânal spectator al cuplajelor depe ANEF — ce fac idolii d-tale, cei cu crampoane şi nervi dincolo de antrenamente şi jocuri, dincolo de cronica mai mult sau mai puţin fidelă a unei partide oarecare. Nu te-ai gândit nici d-tale, care te strecori în incinta circului Milea, pentru a fluiera anticipat deciziile judecătorilor nici d-ta întâmplător şi unic spectator al matchurilor de rugby sau al concursurilor de atletism.

Nici d-ta, nici d-ta, nimeni.

Ce fac de-acolo de unde începe viaţa.

E adevărat că în foot-ball au salarii şi că profesionismul le permite unora câştiguri simpatice din sport. Dar vezi d-ale ca să intri la Fantasio îţi cere 160 de lei, iar un costum de haine pre unde neapărat o sumă fabuloasă.

Şi-atunci intervine lupta pentru viaţă. Indiferent dacă eşti sportiv sau numai spectator. Şi-apoi între viaţa [illegible] şi trist «măi-

SONNY NICULESCU

nea». Când n'ai să mai poţi fi nimic din ce ai fost ieri.

De aceea m-am propus să fac o raită printre sportivii bucureşteni. Să i descoperim în intimitatea lor şi să le smulgem secretul vieţii de dincolo de stadion.

In Piaţa Kogălniceanu există un consum

Dela Liceul Lazăr înspre arena Venus, prima staţie de tramvai a fost mai de mult statuia Kogălniceanu. In această Piaţă, întâlnim cu litere mari: Consumul Ploeşteanu şi dedesupt numele proprietarului: Silviu Ploeşteanu. Exact, interul dreapta al Venusului popularul Ploae care uneori entuziasmează tribune şi alteori enervează aceleaş tribune.

De întâlnit nu-l întâlneşti prea des pe aici. Fiindcă Silviu mai are şi altă treabă. Dar — dacă ai noroc — tot poţi să-l zăreşti cât-o-dată spre seară mai ales. Şi între două antrenamente, sau în preajma unei deplasări. Ploeşteanu are grijă să aminteaască.

— «Vezi nu uitaţi să trimeteţi d-lui Popescu un kilogram de Pro-teleu».

Vă place orhestra Luceafărul?

De câte ori seara, deschizând aparatul de radio nu te bucuri când glasul crainicului anunţă invariabil:

— «Orhestra Luceafărul va executa un potpuriu de Lehar».

Uneori asculţi, alteori nu. Eşti obosit şi apoi pe Lehar nu-l divinizezi. Se întâmplă însă ca un solo de violoncel să-ţi atragă atenţia.

De unde să ştii, pâlpâitul funcţionar bucureştean că solistul e una şi aceeaşi persoană cu stagiarul oboean care marchează vara cele mai spectaculoase goaluri în partidele de foot-ball. Da. Soni Niculescu. Cel pe care-l aplauda şi acum când le poartă cu arcaşul prin noaptea unui andante oarecare.

Două schoturi în «bară»: Bărbulescu şi Negrescu

Se spune că majoritatea atacanţilor la foot-ball au aptitudini de avocat. Faptul nu-i dovedit. Presupunerea se bazează pe argumentul că şi în foot-ball şi în avocatură întâlnesc bare. In foot-ball ca ghinion, în avocatură ca noroc.

Vrând probabil să infirme cele de mai sus, Bărbulescu şi Negrescu au devenit avocaţi cu toate că amândoi nu sunt decât halfi.

Cu toate acestea însă, ei întâlnesc mai curând «bara», decât oricare atacant român.

Printre rugbişti

Puiu Argeşiu vajnicul rugbyst român are un restaurant pe str. Carol. Oricând te vei duce pe acolo va fi plin. Gurile rele spun că ar fi pus pe firmă următoarea înştiinţare:

— Călătorule intră! Sunt jucător de rugby.

Ceeace determină pe foarte mulţi dintre cei ce trec pe Carol să intre. Măcar pentru o bere. Mai deunăzi însă, nu mică i-a fost mirarea d-lui Argeşiu, când alături de înştiinţarea d-sale a găsit o carte de vizită:

— Am trecut pe aici dar n'am intrat. Semnat Const. Cionoiu.

De Theo Kranz nu se poate să un fii auzit. Ori ca jucător de rugby ori ca portar de polo, orî ca secretar al federaţiei de woley-ball. Puţini însă ştiu că d. Kranz cântă uneori la radio şi că vocea d-sale a fost şi este apreciată. Nici vorbă. d. Kranz nu-şi face din asta o meserie. Dar, alături de multe alte ocupaţiuni, muzica e o pasiune, ca şi sportul.

Federaţia de woley-basket are cuvântul

In pasajul Român, vis-à-vis de Teatrul Naţional, cum intri din Victoriei pe stânga dai de un magazin de articole de sport: O. Beltoreanu. Numele acesta nu mai spune mare lucru astăzi. Dar ne-aducem aminte a fost o vreme când perechea de fundaşi Riegler — Beltoreanu asigura Sportului Studenţesc şefia basket-ballului românesc.

Gicu Epuran centrul atacant al Viforului Dacia e sublocotenent la o unitate de infanterie. A fost gustul său. De aceea probabil comandă linia ofensivă. Când are la ordinele sale doi elevi sergenţi, Stelorian şi Vulescu, ambii la Politehnică îţi dă mâna.

Insfârşit un inginer proaspăt, Simion Sădeanu, cel mai tehnic trăgător român la coş. Intre două matchuri. Sim a avut timpul să înveţe şi cutare sau cutare curs. Şi astăzi se spune e în căutarea unei formule care să asigure balonului o traiectorie sigură până la coş.

Familia Şimu domină Calea Griviţei

Cei doi atleţi ai ACR-ului, Andrei şi Ion Şimu sunt veri. Şi afară de asta adversari pe 400 m. plat. Adversitatea nu s'a mărginit numai la atât. Căci în timp ce Andrei are grija Hotelului Basarabia din calea Griviţei, Neli Şimu o are pe aceea a hotelului Europa din aceeaşi stradă.

In dorinţa de a da o lovitură de graţie vărului său, Neli a pus pe firmă:

— «Hotel Europa», cel mai bun depe Continent.

Andrei la rândul său nu s'a lăsat mai prejos. Dar ştiind probabil că pasiunea călător coborît în Gara de

V. ŞERBANESCU

Nord nu se interesează de confortul şi bunăstarea hotelurilor din Europa, a pus la rândul său pe firmă.

— «Hotel Basarabia» cel mai bun depe Calea Griviţei.

Fără comentarii.

Dintre ceilalţi atleţi, Dinu Cristea e meseriaş la uzinele Malaxa, Ion Niculae Gurău la uzinele Vlăhiţa din Ploeşti. Meseriile care le răpeşte o bună parte din timp în detrimentul antrenamentului necesar.

Insfârşit, mai sunt doi

N'am să încheiu reportajul acesta fără să amintesc de Emil Iencec. Cel pe care l-am urmărit pe Velodromul din Belu în goană după adversari şi performanţe.

Sportul şi muncitorii

(Urmare din pagina VI-a)

re de românism iar din sânul „Progresului" au eşit cele mai de seamă elemente meşteşugăreşti care cinstesc azi comerţul şi industria locală.

„Am venit în mijlocul progresiştilor dintr'o sinceră apreciere şi acum când îi cunosc mai bine sunt sigur că elanul lor la care m'am alăturat şi eu va aduce fără îndoială victoria ambiţiilor noastre.

„Ţin să mulţumesc presei sportive şi îndeosebi „Gazetei Sporturilor" pentru sprijinul şi încurajarea ce fără îndoială ne-a ajutat mult şi îmi permit să sper că acest sprijin ne va onora şi pe viitor"

Sportivi de pretutindeni

LOUIS GERARDIN

— Campion ciclist şi consilier municipal —

S'a născut, cu siguranţă, sub o zodie bună, sub semnul uşurinţii, pentru că natura îi dă, în fiecare Duminică, putinţa să-şi domine adversarii.

Spiritul lui se desfăşoară ca o panglică în timp ce alţii pedalează sacadat, inegal, ca un motor defect.

In efort, faţa lui se impurpurează până la roşu cardinal, dar numai atât Rămâne stăpân pe sine, pe mişcările lui, la fel ca în viaţă unde n'a deviat niciodată.

Aşa cum l-am cunoscut la debutul lui, el a rămas amabil, modest, fără să arate cea mai mică indiferenţă faţă de confraţii lui şi chiar faţă de acel mic personal care gravitează în jurul alergătorilor.

Vedetă, Gerardin are mişcătoarea grijă de a nu se face remarcat. Rari sunt campionii care să nu fie roşi de ambiţia de „a face cinema". El, preferă platoului de turnat, dreptunghiu lung al grădinii sale în care îşi petrece aproape tot timpul liber. Campionul locueşte la Boulogne, în spatele stadionului „Parc des Princes", într'o vilă cu două etaje în care totul este nou, totul e luminos, unde totul trădează înţeleapta administraţie a unei gospodine experte.

Dela fereastra lui, Gerardin poate să-l zărească pe prietenul său Albert Prejan, pe Ladoumègue şi Détroyat, care locuesc în vilele vecine.

Fotoliile adânci te invit la visare, tablourile lui Paul Cotin îţi atrag privirea, o bibliotecă pune la dispoziţia cititorilor o excelentă alegere de opere diferite. Totuşi, campionul, nu prea stă mult sub acoperişul casei lui.

— Nimic nu-mi place mai mult ca grădina mea, ne spune el. Aici fac în fiecare dimineaţă, cultura mea fizică. In fiecare dimineaţă, — să nu exagerăm! — când mă scol mai târziu, îmi amân flexiunile şi salamalecurile pentru după amiază.

— Dar dacă plouă?

— Trebue să profităm de aceste dispoziţiuni ale Celui-de-Sus. In cazul acesta sap în grădină.

— Şi dacă plouă... cu găleata?

— Atunci stau în casă şi cânt cu acordeonul!

— Ca Scherens. (N. R. campion ciclist al Belgiei).

— Incă nu. El e un sprinter al claviaturei, eu nu am atâta rutină. Dealtfel, prefer să mă concentrez asupra unei nocturne decât să atac Ramage d'Oiseaux.

— Vom vedea într'o zi în marile music-halluri din Franţa şi Belgia, numărul Gerardin — Scherens, duetişti la acordeon?

— Nu ne-am gândit încă la aşa ceva!

— Şi radio? Iţi place radio-ul?

— Da, dar în doze mici!

— Citeşti?

— Desigur! Mai puţin ca altădată însă căci deplasările au devenit mai rare. Şi de-altfel trebue să acord o bună parte din timp funcţiei mele de consilier municipal în Boulogne.

— Primarul şi colaboratorii săi, după cum am putut vedea în diferite împrejurări sunt foarte activi şi au realizat lucrări excelente...

Trebue atunci să admitem că ciclismul înclină pe oameni către înţelepciune din moment ce Jean Alavoine, la Versailles, Lucien Michard, la Pontoise, figurează şi ei printre edili?

— Posibil, spune Gérardin surâzând... dar nu sunt eu în măsură să judec aceasta.

Nu credem că Gerardin ar avea înalte ambiţii politice, de aceea — cine ştie — poate îl vom vedea într'o zi, ca şi pe Deglane, transpunând activitatea sa pe un alt teren şi exersând pe un domeniu vast o experienţă căpătată în grădina lui. Noi, n'am fi deloc surprişi.

Gérardin, castelan în saboţi? Desigur, peste câţiva ani vom afla că s'a stabilit la ţară şi îl vom regăsi acolo tot aşa de simplu, tot aşa de binevoitor ca în vremurile când l-a făcut pe Seuffleben, în plină ascensiune, să se neliniştească şi, uneori, chiar să i se încline.

Există vreun profesionist care să fi arătat vreodată o concepţie mai elegantă şi mai generoasă a Sportului?

NEGRESCU

prin dosare. Cine ar crede că pumnul care ţine stiloul, a fost odată spaima ringului bucureştean.

Ce sunt ceilalţi?

Desigur, nici unul nu s'ă degea ba. Unii studenţi, alţii militari, alţi funcţionari sau meseriaşi.

Viaţa lor? Câte semne de întrebare. Ce va deveni Humiş atunci când schotul său va fi o amintire? Sau Sadowsky când orice balon îi va fi indiferent?

Poate funcţionar, poate altceva. Viaţa de dincolo de stadion e gravă. Şi greu. Prin ea nu poţi trece dribland, sau sărind cu prăjina.

— P. Hidioşanu —

AN NOU LA VOLLEY ŞI BASKET-BALL

Realizările anului expirat şi un scurt program al anului viitor

Venirea unui nou an este întotdeauna prilej de aduceri aminte şi mai ales de proecte pentru viitor.

Ca şi orice alt sport, volley-basket-ballul are şi el trecutul lui.

Spre deosebire însă de celelalte sporturi, volley-basket-balul păşeşte în acest an pe drumul unor realizări, ce au darul să umbrească, trecutul glorios al acestei ramuri sportive.

Nu contestăm că au existat într'adevăr aşa numitele „vremuri bune" în care volley-basket-ballul a avut o activitate rodnică şi prodigioasă.

De atunci însă şi până acum s'a scurs vreme îndelungată, în care atât volley-ballul cât şi basket-ballul au activat foarte anonim, având chiar unele momente când a stagnat complet, iar altele în care activitatea-i era extrem de redusă.

Astăzi ne găsim în pragul anului ce ne va aduce multe mulţumiri, întrucât înfăptuirile ce se vor face — şi care au început deja, — trebuesc privite prin prisma obiectivă a unor realizări ce au fost proectate şi nu vor rămâne mult timp, numai în stare de proect.

UN AN MAI MULT SAU MAI PUŢIN ACTIV: 1943

Anul expirat, prezintă în primul rând importanţa schimbărilor radicale ce s'au făcut în tot sportul românesc şi implicit şi la volley-basket-ball.

Din activitatea internaţională ce a fi trebuit să fie mult mai intensă, fix înregistrat turneul echipei s'ovace S. K. ASO, care prelungindu-şi un turneu efectuat în Bulgaria, a întâlnit la Bucureşti, în regia Şc. Comerciale, echipa gazdă precum şi reprezentativa studenţească bucureşteană.

Rezultatele n'au fost dintre cele mai bune, însă ne-au prilejuit jocuri disputate şi învăţămintele trase destul de folositoare.

Mai interesant şi mult mai bogat în învăţăminte, a fost turneul campioanei slovace de basket-ball S. K. Bratislava.

Jocurile disputate au dat câştig şi de astă dată tot slovacilor, însă partidele au fost mult mai pasionante şi — repetăm — ne-am ales cu numeroase lucruri bune acumulate în domeniul învăţămintelor, care a fost astfel mult îmbogăţit.

Viforul Dacia, care a regizat jocurile campionilor slovaci, ne-a oferit o o organizare impecabilă în genul celor occidentale.

Infine, cele 2 asociaţii care au găzduit formaţiile slovace, au întreprins la sfârşitul acestui an şi începutul celui viitor un turneu în Slovacia ce se prelungeşte şi la Viena.

Rezultatele înregistrate sunt excepţionale, însă ele nu interesează atât, cât realizarea înfăptuită prin însăşi deplasarea făcută, precum şi nouile legături basket-ballistice dintre Bucureşti şi Viena.

In consecinţă, Viforul Dacia şi Şc. Comercială merită toate laudele pentru intensificarea relaţiilor noastre sportive internaţionale, într'un moment când aceste legături întâmpină dificultăţi enorme.

Din restul activităţii, nu putem evidenţia niciuna din reuniunile disputate, întrucât ele au fost slab organizate şi au obţinut în consecinţă, rezultate similare.

Din restul activităţii, nu putem evidenţia niciuna din reuniunile disputate, întrucât ele au fost slab organizate şi au obţinut în consecinţă, rezultate similare.

Gruparile s'au prezentat totuşi aşa cum au putut — adică incomplecte — datorită —, majoritatea cazurilor — timpurilor vitregi.

ŞI ACUM UN AN NOU

Anul 1944 ne va aduce cu siguranţă, împlinirea multor idealuri, afirmând aceasta, datorită faptului că o parte din înfăptuirile ce erau necesare, s'au făcut. Restul, nu vor întârzia să apară, ele fiind consecinţa firească a unei conduceri bine intenţionate şi decise să împlinească toate lipsurile ce se mai găsesc încă în sporturile cu coş şi fileu.

Dar despre dorinţele ce le-om avea, precum şi de realizările necesare, ne-am ocupat îndeajuns şi le vom mai semna'a cu plăcere, atunci când ele vor fi împlinite.

Deocamdată suntem în măsură să anunţăm că formaţiile tuturor grupărilor noastre — cu mici excepţii doar — se găsesc în plenitudinea forţelor şi aşteaptă [illegible] răbdătoare să rela lupta, ce le-a fost întreruptă în plină desfăşurare.

In noul an îi aşteaptă, în primul rând, două competiţiuni deja începute: Cupele P.T.T. şi returul campionatului regional.

In primăvară, vom avea primul turneu internaţional de basket-ball al acestui an şi probabil vor mai urma şi altele.

Dar asupra acestora vom reveni la timpul lor.

Acum, aşteptăm ca nădejdile noastre să fie împlinite într'un timp mai mult sau mai puţin lung.

V. BORD.

MARATHON

de Costin Păun-Pykomar

Stadionul olimpic vuia în imensitatea lui, de freamătul multimei venită să asiste la ultima zi a desfăşurării jocurilor olimpice.

Punctul principal al programului de azi, era desigur clasica alergare a marathonului, care — spre desavantajul spectatorilor — nu avea decât plecarea şi sosirea pe stadion, cursa alergându-se afară din oraş şi având un traseu foarte dificil, prin munti.

In satul olimpic, domnea o fierbere de nedescris şi reprezentanţii tuturor statelor participante se pregăteau pentru marea întrecere.

Antonio Warra şi Niguel Donio, cei doi marathonişti ai Taragoniei, se odihneau în cabină ascultând sfaturile antrenorului lor.

Taragonia, ca ţară mică, nu trimisese la Olimpiadă decât un număr redus de atleţi, dar întreaga ţară aştepta acum grandioasa cursă a marathonului, în care Antonio Warra era favorit. Speranţele tuturor erau îndreptăţite dealtfel prin faptul ca — cu două luni înainte — Antonio câştigase în 2 ore, 28 minute şi 53 secunde, marathonul internaţional dela Paris, unde dispusese de faimosul Zaballa, argentinianul cu plămâni de oţel.

La Olimpiadă, Antonio venise animat de un singur gând: să vadă drapelul ţării sale înălţându-se falnic pe catargul victoriilor. Petrecuse admirabil în cadrul sărbătoresc al manifestaţiilor olimpice şi... avusese ciuar un mic „incident sentimental".

Intr'o dimineaţă, în timpul unei plimbări prin munţii ce înconjurau satul olimpic, grupul atleţilor taragoni se apropiase de căruţele unei şatre de ţigani. Aceştia, primitori, le serviră lapte, iar o ţigancă bătrână le ghici în palmă. Cunoşteau toţi limba taragonă.

Anitta, o ţigancă tânără cu ochi mari şi dinţi albi, dansă în cistea nobililor oaspeţi, un pitoresc dans ţigănesc, în sunetele unei orchestre improvizate.

Atleţii plecaseră încântaţi de acest mic „divertisment", dar în urma lor lăsaseră o inimă palpitând tumultos: Anitta se îndrăgostise de Antonio...

Nimeni n'a bănuit asta, nici chiar Antonio, dar a doua zi, în plimbarea lor matinală, atleţii au întâlnit-o pe Anitta, aşteptându-i.

Ţiganca a vorbit multe cu Antonio. Era născută în Taragonia şi, conform legilor şatrei, fusese logodită de mică cu Pietro, un ţigan tânăr, dar pe care nu-l iubea.

Şi aşa, zi de zi, atleţii Taragoniei se obişnuiseră să geasca pe drumul muntelui pe Anitta, aşteptându-i cu râsul ei fermecător şi cu braţele pline de garoafe roşii, florile ei preferate.

*

— Mr. Rochillo, o fată vă cheamă la poarta satului.

Rochillo, antrenorul, privi mirat spre curierul satului olimpic, care-i comunicase vestea.

O fată! Cine-o fi?

Şi porni spre poartă. Se reîntoarse curând îngândurat:

— Cine credeţi că era? Anitta! A venit în goană calului, să ne avertizeze că Pietro, logodnicul ei, ştie tot. Că a urmărit-o în toate dimineţele şi a văzut cum Antonio a sărutat-o. E adevărat, Tony?

— Da, răspunse, roşind, cel întrebat.

— Foarte rău, — reluă Rochillo — Pietro a plecat azi dimineaţă în munţi şi pune ceva la cale, probabil. Traseul marathonului e atât de pustnic în unele puncte!... Trebue să fii prevăzător, Tony. Să mergi doar în mijlocul plutonului şi să nu taci nici o încercare de evadare până ce n'ai trecut de vârful muntelui. O să fie cam târziu, dar altfel nu se poate...

In aceeaş clipă, telefonul sbârnăi prelung. Rochillo duse receptorul la ureche.

— Suntem chemaţi la start, zise el după o clipă. Antonio şi Miguel, haideţi. Curaj şi nu uitaţi că ţara întreagă aşteaptă dela voi galoanele onoarei.

Antonio se ridică oarecum descurajat. Vestea primită dela Anitta îl îngrijora...

*

O pocitură de pistol şi, în urale'e mulţimei, reprezentanţii a 48 de state porniră să parcurgă în fugă, distanţa parcursă în antichitate de legendarul ostaş al Eladei.

După o tură de pistă, plutonul se deşiră şi se strecură şerpuitor pe poarta cea mare a stadionului.

Conform sfaturilor primite dela antrenor, Antonio şi Miguel se instalară în mijlocul plutonului, lăsând altora conducerea.

Curând, oraşul fu lăsat în urmă, iar concurenţii — destul de resfiraţi acum — începură să urce drumul greu al muntelui.

La prima haltă de aprovizionare, Antonio luă din fugă câteva bucăţi de ciocolată pe cari le împărţi frăţeşte cu Miguel. Forţară puţin, apoi, alura şi se instalară în grupul conducător al plutonului.

Pe la km. 19, cei doi marathonişti japonezi, cari reprezentau în cursă culorile ţării crisantemelor, începură să se detaşeze de primul pluton. Antonio crezu la început că e vorba de un simplu foc de paie, dar mai apoi, când îi pierdu pe cei doi fugari din vedere, înţelese pericolul. Dacă urma sfaturile lui Rochillo, însemna să piardă cursa. Deacea porni în urmărirea fugarilor, lăsând pe Miguel mai în urmă. După câtiva kilometri, ajunse cei doi niponi din urmă, reuşind apoi să-i depăşească.

Acum conducea detaşat şi, înfruntând un parcurs din ce în ce mai accidentat, se apropia de panta scoborârii muntelui. Ştia că acolo va fi mai uşor şi înainta cu mult curaj.

Drumul pe care-l parcurgea acum, era îngust şi întortochiat. In partea stângă, era perete de stâncă, iar în dreapta, prăpastie. Comisarii de parcurs supravegheau cursa, de sus, de pe vârful muntelui.

Antonio se înfiora de singurătatea în care se găsea. Ingrijorat, îşi reaminti de ameninţarea lui Pietro. Şi, în aceeaş clipă, il văzu pe ţigan aşteptându-l — la vreo sută de metri — lipit de o stâncă. In mâna dreaptă, îi lucea un cuţit.

Antonio nu ştia ce să facă. Dacă se oprea, japonezii îl ajungeau şi marathonul era pierdut. Taragonia ar fi fost în doliu...

Nu, asta nu se putea. Trebuia să treacă de ţigan cu orice preţ.

Doar câtiva paşi îl mai despărţeau de Pietro. Dincolo de acesta era Viaţa şi Victoria...

Dar ce fu asta?... Din răpa unei stânci, apăru pe neaşteptate o umbră, care sări în spatele lui Pietro... O luptă surdă... scrâşnete... cele două trupuri, alunecând, se prăvălirâ în prăpastie cu iuţeala de fulger... Un ţipăt... nimic...

— Anitta!...

Strigătul muri pe buzele lui Antonio. Acesta se gândi un moment să coboare în prăpastie, să caute s'o salveze pe Anitta. Ii veniră, însă, în minte, cuvitele lui Rochillo... Taragonia aştepta rezultatul marathonului....

Şi porni mai departe, iuţind alura....

La ce să-şi facă inimă rea pentru o ţiganca?... Hai, Tony, nu fi copil... Păşeşte mai cu viaţă... Ca un campion... Aşa băiatule... Diseară, în ţara ta o să fie sărbătoare... Ai învins 47 de naţiui... La ce atâta sentimentalism!... Şi încă pentru o ţigancă...

Şi totuşi... ce ochi frumoşi aveai!... Şi cât sublim sacrificiu în dragostea ei!...

Antonio alerga acum la vale, dar fiecare pas îi călca parcă pe inimă...

Două lacrimi mari se amestecară anonim cu broboanele de sudoare care-i inundaseră faţa.

Populaţia primului sat întâlnit, îl primi cu urale şi flori. Rochillo se găsea aci şi — la apariţia marathonistului taragon — scoase un emoţionant „Bravo Tony"...

Cu noui doze de entuziasm în suflet, Antonio iuţi pasul...

...In aceeaş zi, drapelul ţării sale, flutura victorios deasupra stadionului olimpic...

*

Nimeni n'a înţeles, decât echipa Taragoniei, înainte de a pleca spre ţară, a vizitat un mic cimitir dela marginea oraşului şi a depus o coroană de garoafe pe un mormânt sărăcăcios.

...Se spune chiar că Antonio Warra, campionul olimpic, a rămas singur mai mult timp, lângă mormântul acoperit cu garoafe roşii...

Dece, nimeni n'a ştiut...